

כל מיני צרעת נמשכו מעיני דוד. וכך היה ביואב, כיון שהסתפל ביה בו בדרך בעיני רעה, מה כתוב? (שם-ב א) ולא יפרת מבית יואב זב ומצרע וגו'.

וכאן בפלשתי הזה, כיון שקלל את השם, הסתפל בו בעיני רעה, וראה שהצטרע במצחו. מיד - ותטבע האבן במצחו, ודבקה הצרעת במצחו. והכל היה; השתקעה עין רעה של צרעת במצחו, והשתקעה אבן ממש במצחו, ודאי מצרע היה.

ברעם הרשע עינו היתה בהפוף מעיני דוד. עין דוד היתה מרקמת מפל מיני גונים. לא היתה עין בעולם יפה למראה בעיני דוד. כל גוני העולם נוצצים בה, והכל באהבה למי שירא חטא, שכתוב (תהלים קיט) יראיך יראוני וישמחו, שמחים פשוואים אותי. וכל אותם רשעים פוחדים מפניו. אבר עינו של ברעם הרשע, עין רעה בכל מקום שהיה מסתפל, כשלהבת שורף אותו. שהרי אין עין רעה בעולם כעין אותו רשע, שהיא בהפוף מעינו של דוד.

על גלוי עריות - שכתוב (ישעיה א) ושפח ה' קדקד בנות ציון, וכתוב (ויקרא יד) ולשאת ולספחת. על הגנבה - שכתוב (זכריה ה) הוצאתיה נאם ה' צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת עציו ואת אבניו. מהו הדבר שמכלה עצים ואבנים? זו צרעת, שכתוב (ויקרא יד) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו.

על לשון הרע - שכתוב (במדבר יב) ותדבר מרים ואהרן במשה וגו', וכתוב (שם) ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת. על עדות שקר -

בעינא בישא, כל זיני צרעת אתמשכן מעיניה דדוד. והכי הוה ביואב, כיון דאסתפל ביה דוד בעינא בישא, מה כתיב, (שמואל ב ג) ולא יפרת מבית יואב זב ומצרע וגו'.

והבא בפלשתי דא, כיון שקלל את השם, אסתפל ביה בעינא בישא, וחמא במצחיה דאצטרע. מיד (שמואל א יז) ותטבע האבן במצחו, ואתדבקה הצרעת במצחו. וכלא הוה אשתקעת עינא בישא דצרעת במצחו, ואשתקעת אבנא ממש במצחו, ודאי מצורע הוה.

רשע חייבא (דף ר"ו ע"ב) דבלעם, עינא דיליה, הוה בהפוכא מעינא דדוד עינא דדוד הוה מרקמא מפל זיני גוונין, לא הוה עינא בעלמא שפירא למחזי, כעין דדוד. כל גוונין דעלמא מנצצין ביה, וכלא ברחימו למאן דדחיל חטאה, דכתיב, (תהלים קיט) יראיך יראוני וישמחו. חדאן פד חמאן לי. וכל אינון חייבין דחלין מקמיה.

אבר עינוי דבלעם חייבא, עינא בישא בכלא, בכל אתר דהוה מסתפל, כשלהובא שצי ליה. דהא לית עינא בישא בעלמא, כעין דההוא רשע, דאיהו בהפוכא מעינוי דדוד.

על גלוי עריות, דכתיב, (ישעיה א) ושפח יי קדקוד בנות ציון. וכתוב (ויקרא יד) ולשאת ולספחת. על הגנבה, דכתיב, (זכריה ה) הוצאתיה נאם יי צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת עציו ואת אבניו. מאן הוה דמכלה עצים ואבנים. דא צרעת. דכתיב, (ויקרא יד) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו.

על לשון הרע, דכתיב, (במדבר יב) ותדבר מרים ואהרן במשה וגו', וכתוב (במדבר יב) ויפן אהרן אל מרים והנה מצורעת. על עדות שקר, בגין דסהידו ישראל שקר,